

XIX

VI OG DE ANDRE

117575

Offiser
~~Kinn~~

Gjennom alle hjerter taler,
 trangen til en større tid.
 Over alle sjeler daler,
 ledingsbud til løftet strid.
 O, men ofret, ofret skremmer,
 viljen vek og redd seg gjemmer,
en jo for dem alle døde,
 feighet er ei lenger brøde.

Disse ordene som Henrik Ibsen skrev for over 80 år siden, er uhyggelig aktuelle den dag idag. Ibsen var en refser og en vekker, og gjennom sin udødelige skikkelse "Brand", som han lar si de ordene jeg nettopp siterte, er det Henrik Ibsen selv som taler til sitt folk. "Brand er forkynner, prest og menneske. Han har de høyeste idealer og stiller seg de høyeste mål og er beredt til å ofre seg fullt og helt for sin oppgave. Han vil vekke de mennesker han kommer til av deres sløvhetsdvale. Han vil mane fram deres tro på sin egen misjon og oppgave i livet, men han er ubøyelig hard i sine krav. "Intet prutningsmonn i nøden. Strekker ikke livet til, må du villig gå i døden." Men Brand er for streng i sine krav selv om han først og fremst fordrer alt av seg selv før han krever noe av andre. Han stiller for høyt i sine mål og ubevisst kanskje helt fram mot det høyeste ideal i den kristne verden som er symbolisert gjennom ham som led døden på korset for derigjennom å redde menneskeheden. De enkelte mennesker er som regel ikke modne for å forstå slike idealistiske kjempere og evner heller ikke å fatte storheten i de oppgaver de har gått inn for å løse og de idealer de kjemper for. Det har alltid vært slik i tideverv at enkelte individer har gått først, reist ideens fane og båret den fram, og først lang tid etter har den sak seiret som de har gått inn for.

"Gjen om alle hjerter taler - trangen til en større tid." Er det ikke slik idag også? Er det ikke noe alle mennesker føler at det gamle, det som var, det har utspilt sin rolle og det vil ikke under noen omstendighet komme tilbake. Men for de fleste mennesker står dette nye enno uklart, så uklart at de i sin blinnet kjemper imot det

12.5.16

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014 Off. 2014 med imot utviklingen og sin egen framgang.

Da Harald Hårfagre på sin måte samlet Norge til ett rike, da hendte det, som det har hendt no, at folk flyktet fra landet fordi de ikke fattet hvilket verk som her var påbegynt. Men de maktet ikke å stanse Harald Hårfagres verk. Hva sier ikke Bjørnson om dette.

"De der fallt og de der flyktede og deres tall var stort, viser hvor maktesløst det er å vergé det som en ny tanke har felt lenge før sverdet rører ved det, og når de andre lande vilde bygge det opp igjen, så var det färlengt thi den nye tid var overalt."

Norge og nordmennene kom temmelig hårdhendt og uforberedt inn i det nasjonalsosialistiske tideverv og det har ikke vært å vente at nordmennene skulde omstille seg så raskt og uten motstand til det nye. Og slik er det da gått til at en rekke av våre landsmenn bekjemper nyordningen og nasjonalsosialismen; mange i blinn tåpelighet, men også mange med utvilsomt offervilje i innbillt tro på andre idealer. Vi nasjonalsosialister er de første til å yte dem, av våre motstandere, respekt som kjemper med en fanatisk vilje og tro for sin sak og som kompromissløst fører sin kamp. Vi forstår - selv om vi er klar over at de er på villspor og ubevisst tjener andre interesser enn de de mente å gå inn for - at de sin idealisme er rede til å bringe det høyeste offer for sin sak, og mange av dem har også gjort det. Jeg tenker ikke her på de mange som har så lett for å snakke om hva de må ofre og hva de må lide i denne tiden. Når grossererene ikke får reisetillatelse til påskeferien, men må tilbringe den på landstedet ved Oslofjorden, så lider han overfor venner og bekjente som trøster ham med at "ja, ja, vi må alle ofre noe i denne tiden." Når man leser beretninger om kystfartøy som er senket av de som skulde være venner, så biter man tennene sammen og sier: "Vi må ta et slikt offer." Man er jo i parentes beneid et så fjernt fra selv å bli rammet på den måten. Gjennom alle disse menneskene stråler let en eneste tanke: vi må gjøre en innsats for å redde oss ut av dette. Det må ofres. Vi mener gjerne andre til offervillig innsats, men holder seg heit utenom selv."

Jeg er sikker på at de nordmenn ikke har større respekt blant motstanderne av den nye tid enn de har blant oss nasjonal-socialister. Men kunde fristes til å minne dem om et ord av Paul Jærkel:

"Gjør ikke slik vesen av deg. Gjør din plikt og ha ikke så mye medlidenhet med deg selv. Det kommer ikke an på om du har det godt, men om det skjer noe godt gjennom deg."

Nei, da er de uenkelig meget mere verd de som virkelig aktivt og målbevisst går inn for sin sak selv om den er rettet imot oss, og som jeg sa: det er ikke tvil om at mange av våre landsmenn idag er villig til å sette livet inn for en sak som ikke er nasjonalsosialismen, men tvertom motarbeider den fordi de har fått den tro at denne sak er den rette. Vi har hatt slike idealistiske kjempere i de fleste land under denne krigen. Målte mennesker som har levert den høyeste innsats for å bekjempe det som de trodde var deres og deres folks fiende.

Jeg sier uttrykkelig enkelte personer. Jeg sikter ikke til ledende personligheter som f.eks. Nygaardsvold-komiteen i London. Deres personlige offer var ikke stort. De brakte seg selv i sikkerhet og det de ofret var sitt eget folk, sitt eget fedreland, sitt lands interesser og kanskje det som vel skulde svi litt i ethvert anstendig menneske : sin egen ære.

Og der borte hos sine fremmede herrer, har de ikke dyrket norske interesser, men latt seg innfange i stormaktenes interessedespill. De har ikke bare brukt opp det gullet de tok med seg. De har prisgitt vår handelsflåte og de har solgt dykke for stykke av norske interesser og tilslutt prisgitt vårt land til all sivilisasjons fiende, til bolsjevismen. Men deres lønn er blitt deretter. Offisielle britiske presseorganer har tatt til orde for at England skal kvitte seg med emigrant-klikkene, og fra deres store herrer i Moskva er det tydelig sagt at de statsoverhoder og regjeringer som har forlatt sitt land, neppe kan gjøre regning med å komme tilbake. Men så har heller ikke deres innsats vært preget av offertanke, men tvertom av feighet. Det samme er tilfelle med mange som under okkupasjons-tiden har rømt fra landet og over til nabo-folket i øst. Man sier så flott at de ofrer for sin tro de som rømmer fra landet når man prøver å sette dem i samfunnsnyttig arbeid eller man forsøker å hindre dem i å utføre handlinger som er anslag mot det norske folks livsinter-

Men de bringer deg i sikkerhet av feighet. "Feighet er ei langvarig brøde." Og istedetfor å yte en innsats på norsk jord der hvor en innsats idag trenges i rikt monn, så opplover vi å få beretninger om at de arbeider i svenske skoger. Således kunde en svensk departementsmann forleden opplyse i en svensk avis at 10 000 nordmenn arbeidet i de svenske skoger med vedhugst. Er dette deres offer for fedrelandet? Som om ikke Norge nettopp idag trengte disse 10 000 nordmenn til vedhugst i egne skoger og for norsk behov. Og mange her heime gir sitt offer i form av delaktighet i terrorbander, i sabotasjehandlinger, i politiske mord. De fleste av dem vet ikke hva de er med på. De fleste er bare redskap for andre makter som de frykter og som de er terrorisert av. Det har vært slik i alle land i denne krigen. Det har vært motstandsgrupper hvis arbeid vi idag vet har vært ledet av beviste kommunister. Og resultatet av deres arbeid har såviåst ikke vært noen vinning for de folk eller de land de er utgått av, men det motsatte har vært tilfelle. Og fordi de har arbeidet i andre makters tjeneste, så har deres skjebne blitt den samme som emigrantklikkenes i London: de skyves tilside og de respekteres ikke. Således har motstandsgruppene i Frankrike fått skylden for at arbeidssituasjonen, transport- og forsyningsituasjonen i landet er så håpløs som den er, og disse beskyldninger kommer fra det hold som i sin tid var deres oppdragsgivere, nemlig fra England. Enkelte av motstandsgruppene i Belgia har måttet oppleve at de som de tidligere mottok ordrer fra - englenderne - gikk til vepnet aksjon mot dem da "befrielsen" var et faktum. Og den samme erfaring, og kanskje smerteligere enn noen annen, har de polske emigranter og de polske motstandsgrupper høstet.

Når man vet dette, når man kjenner denne utviklingen så er det å undres over at de heimlige såkallte "patrioter" ikke leser skriften på veggen og tar sitt standpunkt opp til revisjon. Mange begynner nok å se. Det tyder de mange angrende syndere på som trer fram etterhvert som motstandsgruppene ruller opp her heime.

oppriktig og ekte. Men enno ligger store grupper av
vårt folk under for terroren fra kommunistisk hold.

Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014

For det er atter igjen kommunistene som her er ute med sitt spill. Det er ikke bare England som kan få andre til å kjempe for seg slik som de har latt det ene lille folk etter det annet for ~~blot~~ i kampen for britiske interesser. Det har vært kommunistenes store triumf i denne krigen at de har evnet å få grupper innenfor de respektive nasjoner til å føre en kamp for Sovjet. Men også her skulde vel eksemplene skremme. Den oppstand som Stalins menn forårsaket i Hellas, ble nedkjempet av britiske tropper uten at Sovjet yttet noen direkte støtte. Opprørsbevegelsen i Warsjava, som hadde satt hele sin lit til Stalin og de framrykkende bolsjevikiske tropper, ble ganske enkelt latt i stikken av den røde tsar, og ikke bare det, men han tillot seg også å gi dem hånsord. Og allikevel drives det fortsatt motstand fra norske gruppers side i Moskvas tjeneste. "De ofret for sin sak", sies det. Ja vel, men hvilken sak? Deres sak skulde vel være Norges og ikke Sovjets?

Det er en ulykke for vårt folk at så mange gode nordmenn har latt seg rive med i dette spillet, og det er en ulykke for alle dem som har innsett hvilken håpløs kamp de kjemper og at de tjener andre interesser enn dem de gikk inn for, at de ikke har det personlige mot å bryte overtvert og åpent erkjenne sin feiltagelse. En slik erkjennelse vilde kanskje bli et offer, men i dette tilfelle et verdifulle offer og et som tjente det norske folk.

Vi er uten tvil oppe i den mest kritiske periode i denne krigen. Aldri har truslen for Europa vært større og aldri har vårt eget folk vært nærmere undergangen enn no. Vi er ikke bare truet av en forferdelig fiende fra øst, men over oss svever også den største av alle trusler for et folk: splittelsen i et folks skjebnetime, folkets utslettelse.

Det skulde ikke være for stort et krav til enhver nordmann idag at han tenkte alvorlig over den situasjon vi er oppe i og de muligheter vårt folk har, og tok

Vi i Nasjonal Samling går i spissen i denne kampen. Vi gjør det fordi det er en logisk fortsettelse på den linje og den politikk vi i alle år har ført. Mange av våre menn har alt yttet det høyeste offer. De kjente intet prutningsmonn i nøden. De satte villig livet inn for sitt folk og for sitt land. Vi må alle være besjelet av den samme offervilje og tro. ~~Det~~ Det finnes idag ingen veg utenom. Det finnes intet kompromis.

"Mitt land! Eg gjev med
hugheilt mod
alt det som heiter mitt,
Min sveite og mitt friske
blod,
sjå, det er allting ditt."